

[J. Chr. Jensen.]

den Krig, der kom, vilde blive en Kamp paa Liv og Død for Parterne og derfor maatte blive haard og langvarig og for øvrigt ogsaa ødelæggende for alle Parter. Men til Trods for Usikkerheden enedes man alligevel om at begrænse Byrderne for den enkelte til kun at omfatte en vis Procent, der blev fastsat til 5, altsaa 5 pCt. var det højeste, der kunde paalægges nogen efter Loven, og for saa vidt disse 5 pCt. ikke kunde slaa til, maatte Spørgsmaalet alene af den Grund komme tilbage til Rigsdagen.

Nu er Skaderne i det hele og store opgjort, og vi kan saa nogenlunde se, hvordan de fordeler sig paa de forskellige Forbund. Højstegrænsen, de 5 pCt., er lykkeligvis ikke tilnærmelsesvis naaet, og det er rimeligt, at vi nu ser lidt nærmere paa Fordelingen. For Skaderne inden for Forbundet vedrørende Industri og industrielle Virksomheder kan de paagældende faa Kompensation i de Varer, de frembringer, og hvad angaar Forbundene vedrørende Indbo og Løsøre, er Skaderne for det første ikke saa store, hvilket den højtærede Handelsminister nys nævnte, og de er dernæst fordelt solidarisk og retfærdigt, helt rigtigt, nemlig efter een Skala over hele Landet. Som man heraf vil se, er der ingen Grund til at røre ved noget af disse Forbund, medmindre man enes om, at Samfundet i Fællesskab skal bære alle Skaderne, et Ønske, jeg personlig nærer og vil arbejde for at faa opfyldt. Beløbet er ikke afskrækkende i Forhold til de Tusinder af Millioner, Krigen har kostet vort Land. Ejerne af fast Ejendom er jo lige saa uskyldige i de Ulykker som alle vi andre, og saa spørger jeg, om det er retfærdigt og rigtigt, som det hele nu har udviklet sig, at lade alle disse Tusinder af Smaakaarsfolk, Husmænd og Arbejdere, der med mange og store Ofre har skabt sig et lille Hjem, betale denne Særskat. De skal dog tillige sammen med alle os andre være med til at bære alle Krigens øvrige Byrder. Men hvis man — hvilket jeg fik Indtryk af, Ministeren var særlig tilbøjelig til — vil fastholde Lovene, som de nu er, vil jeg mene, at man anstændigvis maa give dem en Del Erstatning af eller Andel i det, som Danmark som Helhed faar dels af tysk Ejendom her i Landet, dels af tysk Ejendom i det hele. Selv om det maaske kun bliver lidt, procentvis set, kan Staten ikke lade denne Part betale fuldt ud uden at betale Andel af den Dækning, som faas. Men for øvrigt kommer alle disse Forhold nu nærmere til Behandling i Udvalget, hvor vi saa kan tale om Enkelthederne. Jeg mener altsaa, at vi kan se bort fra de to Forbund, jeg

nævnte før, og kun beskæftige os med de fire Forbund vedrørende Bygninger, nemlig i Hovedstaden, i Købstæderne, i de bymæssige Bebyggelser og paa Landet.

Der foreligger en Opgørelse, som jeg har, men den divergerer en lille Smule fra det, der kom frem fra anden Side i Dag — ikke saa meget; men vi maa vel i det Udvalg, der vil blive nedsat, faa det Materiale, som er det rigtige. Jeg skal gøre opmærksom paa de Tal, jeg har her, og som jeg har faaet fra, efter min Formening, autoritativ Side, og jeg tager, som sagt, ikke Krigsforsikringen af Bygninger inden for Industri og Haandværk med, men nævner kun de fire førnævnte Forbund. For Københavns Vedkommende er Forsikringsmassen paa 6,5 Milliarder Kr., og Skaden er anslaaet til 46 Mill. Kr., for Bygninger i Købstæderne er Forsikringsmassen paa 5,3 Milliarder Kr., og Skaden er opgjort til 72 Mill. Kr., for Bygninger i bymæssige Bebyggelser er Forsikringsmassen 5,5 Milliarder Kr., og Skadesbeløbet er opgjort til 12 Mill. Kr., og endelig er for Landbrugets Bygninger Forsikringsbeløbet 7,5 Milliarder Kr., og Skaden er 6,1 Mill. Kr. Det bliver i alt en Forsikringssum for Bygningsmassen paa 24,8 Milliarder Kr., medens Skaden er opgjort til 136,1 Mill. Kr., hvilket bliver 5,5 pro mille, naar man fordeler det over alle disse Forbund.

Men til Skaden paa Landbrugets Bygninger kommer den Skade, der er sket paa Landets Jord, ved Ødelæggelserne ved Tankgrave og paa anden Maade, og ligeledes Skaden paa Skovene. Det Beløb har jeg ikke Opgørelse over, men det kan vi maaske ogsaa faa frem i Udvalget. Jeg har Indtryk af, at Forslagsstilleren mente, at man for disse to Punkters Vedkommende kunde lade Staten bære det hele. Det falder i øvrigt godt sammen med min Tankegang i al Almindelighed.

Jeg er, som det fremgaar af, hvad jeg her har sagt, enig med Forslagsstilleren i, at vi tager Forholdet, der er nævnt under Punkt 1 i Forslaget til Beslutning, op til alvorlig Overvejelse, hvorimod jeg tror, at Spørgsmaalet under Punkt 2 angaaende hel eller delvis Erstatning for Driftstab er meget lidt gennemtænkt. Jeg er lidt forbavset over, at en saa trænet Forsikringsmand netop udi Brandforsikring, som det ærede Medlem er, kunde fremkomme med en saadan Tanke. Efter min Formening er noget saadant fuldkommen uoverskueligt; ja, jeg tør sige, det er overhovedet ikke til at opgøre. Jeg skal blot nævne et Par Skader og spørge det ærede Medlem, hvor-